

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387621776/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

inat. Gaae Du selv ud min Hjerte; og see vel til baade i Haven og paa Muren, om der ikke skulde være andre Kjendetegn paa et hermeligt Stevnemøde.» – «Det vil jeg, sandt for Herren! ogsaa» svarede han, og gik.

Undersøgelserne lod ham opdage: at langs hen med Muren var Duggen aftraadt, og Græsset nedtraadt: at i en Gang som førte til den nordre Stakitport, var i Sandet synlige Trad frem og tilbage: samt at udenfor Porten havde staaet en Hest bunden, der havde trampet, og skrabt.

«Jeg vil, sandt for Herren!» – saaledes sluttede han sin Beretning, – «hellere vogte hundrede Gedder, end een ung Pige, naar hun faaer Nøgger. Synes Du som jeg, Mama! saa ville vi skikke hende tilbage og det i denne velsignede Dag. Saa faaer din Broder selv passe paa hende, det bedste han veed og kan.»

«Ja, min Hjerte! lad os det!» sagde hun – «Men» – lagde hun til – «er det ikke det sikkerste, at vi følge selv med; for sende vi hende allene bort, hvem veed saa hvad hun kunde hitte paa? Og Kudsken og Tjeneren kunne vi ikke forlade os paa» – «Du har ret Mama!» svarede han. «Det siemmeste er: hvordan vi skulle faae hende herfra paa en god Maade; for Magten vil jeg paa ingen Maade bruge. – Det var dengang jeg paatog mig at være Vildtvogter; men det skal sandt for Herren, blive sidstegang!» –

«Lad Steen gaae op til hende!» siger Fruen, og spørge: om hun har Lyst at gjøre en Tuur med til H... Jeg gik; og see! hun havde strax Lyst, og kom heel paaklædt ned endnu førend de Gamle vare blevne færdige. – Der blev slet ikke talt noget om den formentlige Fenstren; og vi rullede af alle fire. – Midtvejs omtrent mellem A... og H... ligger en lille Bye, hvis Navn jeg heller ikke er for at tilkjendegive. I Byen boede en Præst, hvis Hauge rakte lige ud til den Vei, vi havde at kjøre. Som vi kom hen derimod, see vi Præstens Gartner – som elers var en ret belevn Mand – en Kjøbenhavnner – Han plukker Blomster, og binder dem sammen i Smaakoste. – Da vi næsten ere komne lige ud for ham, lader det til, som blev han os nu først vaer. Han hilser, nærmer sig hurtigt, og springer over Diget til Vognen, idet han beder Kudsken holde. «Maae jeg ha' den Ære» raaber han «at offerere Herskabet nogle af mine Levkøjer! Jeg troer neppe der findes saa fuldkomne andensteds i Jylland.» Man takkede og modtog de blomstrende Foræringer. «Naar de kommer til Staden,» lagde han til,

»hvor de maaskee bliver inat, var det godt, om Bouquetterne bleve leste, og Blomsterne enkeltviis nedsatte i vaadt Sand: saaledes conserverer de sig længere – den naadige Frøken paatager sig maaskee den Uleilighed; den vil sandelig ikke være spødt.« – Dette sidste sagde han med et noget alvorligt Ansigt, og et Blik til den naadige Frøken, som jeg dengang ikke forstod at tyde; men af hvilket Slags jeg, gammel nok, har observeret adskillige. Nu kan jeg for det meste, see paa et par Øjne, om der er en vigtig Hemmelighed indenfor dem.

Vor Frøken var meget glad ved denne Urtekost: hun lugtede hvert Øieblik til den, pillede ved Blomsterne og roste dem, og saaledes henaad Vejen. Engang da hun lirkede lidt stærkere mellem dem, skimtede jeg noget hvidt forinden midt i Kosten; men hun lukkede øjeblikkelig sammen om det. »Hvad!« sagde jeg i min barnlige Enfoldighed, »jeg troer, der er en hvid Nellike derinde.« – »Du kan selv være en Nellike,« sagde hun smilende, og gjenste Bouquetten paa Brystet. Men det kom mig for: at Snorlivet ikke var stærkt nok til at holde fast paa Blomsterne; saadan bevægede det sig ud og ind – det kunde jeg heller ikke begribe.

Men jeg brød ikke heller mit Hoved længe med det. Der var nok andet som tiltrak sig min Opmærksomhed: det smukke, paa Situationer saa vexelrige Landskab, hvis Beskrivelse ikke har Sted her; men som Man kan lade sin Phantasi udmale med grønne, gule, lysblaa og brune Farver, og udgravere i høje Bakker og dybe Dale.

Kammerherren blev forandret og muggen ved at see os; han mumlede Noget, som jeg ikke kunde forstaae. »Du kan gaae lidt ind i dit Værelse – og tag den Lille med!« sagde han til Datteren: vi gik. Indkomne der, hvidskede hun hurtigt, og jeg kunde sige fortroeligt: »tag det Glas der, og hent mig det halvfuld af det hvide Sand, du veed nok!« Jeg tog Glasset og løb. Da jeg snurrede mig om udenfor, og vilde lukke Døren, saae jeg at i det Øieblik hun klippede Bindslet over, der sammenholdt Blomsterne, faldt et lidet Stykke sammenfoldet Papir fra dem; men hun greb det i Flugten med den ene Haand, medens den Anden smed Levkøjerne hulter til Bulter i Vindveskarmen. – Jeg gik ind igjen efterat have hentet det forlangte Sand. Som jeg nu aabnede Døren, seer jeg at hun trykker noget Papir, vistnok det samme – til sine Læber, og, da hun fornemmer mig, ned paa Brystet. »Saa Du noget? din lille Kjeltring!« sagde hun, vimsende hen til mig, og bøgende sit Ansigt tæt ned til mit. »Jeg saae, at De kysede en